

17. møde.

Torsdag den 18. november kl. 13³⁰.

Formanden: Med skrivelse af gårs dato oversender folketingets formand:

Forslag til lov om et ekstraordinært tillæg til alders- og invaliderentemodtagere, hvilket lovforslag er vedtaget af folketinget. Lovforslaget forelægges herved. Eksempplarer er omdelt.

I skrivelser af gårs dato meddeler ministeren for handel, industri og søfart, at han ønsker skriftligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om forlængelse af lov nr. 183 af 4. maj 1939 om danske skibes forsikring mod krigsfare og

forslag til lov om forlængelse af lov nr. 184 af 4. maj 1939 om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs.

Fra „Boserup Minde“, Landsforeningen af tuberkuløse i Danmark, har jeg modtaget en af Faksinge sanatoriums patientforening vedtaget resolution angående Stigesagen. Henvendelsen er henlagt i læseværelset.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Hermed har jeg den ære for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af lov nr. 183 af 4. maj 1939 om danske skibes forsikring mod krigsfare og forslag til lov om forlængelse af lov nr. 184 af 4. maj 1939 om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs.* Forholdene for de i de to love omhandlede krigsforsikringsinstitutter er ikke væsentlig forandrede, siden sagen sidst var til behandling i det høje landsting. Jeg henviser herom til mine udtalelser ved lovenes forelæggelse den 16. december i fjor, landstingstidende spalte 138 og følgende. Desværre er der stadig en ikke ringe krigsfare for skibsfarten, hidrørende navnlig fra gamle miner. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at der i løbet af 1948 indtil den 11. november indenfor varekrigsinstituttet har været 9 skader til et samlet skadesbeløb af 460 000 kr., og at skibsinstituttet er blevet ramt af 5 skader, der har kostet ca. 6½ mill. kr., medens der i fiskeriafdelingen

har været ikke mindre end 181 skader til et beløb af ca. 220 000 kr.

Varekrigsforsikringsloven foreslås forlænget for 1 år, medens loven om krigsforsikring af skibe kun foreslås forlænget for 3 måneder. Dette sidste er sammenhængende med, at der for tiden føres forhandlinger om at lade den oprindelige afdeling af instituttet genoptage sin virksomhed, således at den afdeling, der blev oprettet ved loven af 29. april 1940, og for hvilken alene staten hæftede, men til gengæld hæftede ubegrænset, samtidig skulle ophøre at drive virksomhed. De forhandlinger, som efter krigens ophør har været ført med forskellige lande om erstatning for tab af danske skibe, medens de har sejlet for disse lande under krigen, er nu i det væsentlige tilendebragt, således at man kan bedømme instituttets stilling. Herefter er resultatet, at det oprindelige institut er solvent, og at ca. halvdelen — snarere lidt mere end lidt mindre — af den oprindelige garantikapital må anses for at være i behold. Under disse omstændigheder må det anses for naturligt, at statens ubegrænsede ansvar for krigsforsikringen af danske skibe ophæves, og at virksomheden genoptages af det oprindelige institut, hvor ansvaret er delt mellem staten og erhvervene. Om dette spørgsmål føres der som nævnt for tiden forhandlinger med erhvervene, og jeg håber, at jeg straks efter nytår vil være i stand til for rigsdagen at forelægge forslag med hensyn til den form, hvorunder krigsforsikringen af danske skibe fremtidig skal drives.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale de to forslag til det høje landstings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Fremstilling af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Elmqvist): På forslagsstillerne vegne skal jeg tillade mig at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr.*

Jeg tror, det vil være praktisk at fremkomme med nogle oplysninger om rigsdagens behandling af lovgivningen om værn for dyr gennem de forløbne år. Første gang, der blev fremsat et forslag til lov om straf for dyrplageri, var i 1855; lovforslaget blev fremsat af daværende justitsminister Simony. Det gik ud på, at den, der gjorde sig skyldig i dyrplageri, skulle, hvad enten dyret tilhørte ham selv eller andre, anses, efter for-